

обръчъ, юнашки отбраняваше нападенията на наемниците. Минаха дни, седмици. Бдинъ не падаше. Войскитѣ на Борила почнаха да роптаятъ изморени отъ неуспѣшната обсада. А презъ Истѣра обсаденитѣ получаваха непрестанно оржжия и храни отъ Кидарската страна. Възседнали мешинени мѣхове, напълнени съ сѣно и завързани за опашката на коня, куманитѣ преплуваха до отвѣдния брѣгъ и се връщаха натоварени съ оризъ и просо, метателни сулицы и алебарди. Единъ по единъ се дигаха въ бунтъ всички прони между Истѣра и Хема. Надигаха се разбунтувани парици, въоръжени съ тояги и балтийки, настѣпваха въ гърба на царскитѣ войски. Тогава Борилъ се реши на последна, отчаяна стѣпка. Бързи находници отнесоха вестъ за помощъ до венгерския кралъ Андрея. Следъ десетъ дни тѣ се върнаха съ отговоръ. Венгритѣ обещаваха помощъ. Ала при тежки, стидни условия.

Българитѣ да се откажатъ за винаги и съ договоръ отъ своитѣ западни области: Браничевската и Бѣлградската. На Борила не оставаше време за колебание. Той прие.

И когато победнитѣ парици наближиха Бдинската крепостъ, за да помогнатъ на обсаденитѣ бунтовници, внезапно задъ гърба имъ изникна нечакана, страшна угроза. Венгерскиятъ графъ Иванишъ настѣпваше по долината на Огоста съ безбройна паплачъ саксонски, влашки и печенежки наемници. Куманитѣ на Целгуба и богомилитѣ на Добромиръ се бориха до последна капка кръвъ. Въ непосилната бранъ паднаха убити двама отъ куманскитѣ главатари, а Коца, окованъ въ вериги, бѣ изпратенъ пленникъ на Андрея. Освенъ това, бидоха убити и други четирима български боляри, сродници на Борила, заедно съ голѣмъ брой богомилски водители. Въ последния мигъ, подпомогната отъ върни свои люде, Целгуба, която заедно съ Коца бѣ начело на бунта, успѣ да преплува Истѣра. Куманитѣ опѣнаха десетъ зашити заедно конски кожи и ги вързаха за опашкитѣ на нѣколко коня. На тази лека и опасна ладия тѣ натовариха ценности, пари, по-скѣпо оржжие. Тамъ намѣриха убежище Целгуба, Добромиръ, се-